

L'ANY QUE HA FINIT

Si disposéssim d'un espai més ampli del que per l'ordre de composició ens és assignat, fariem un anàlisi ben extens de l'actuació republicana del passat any, però com que la part assenyalada és insuficient per dur a cap el nostre intent, en donarem només el resum que la mateixa permet.

Quan principiàrem les dates fredoses de l'altre Gener, tot l'interès polític de Catalunya es concentrava en el resultat que l'Estatut obtindria a Madrid. D'aleshores ençà, s'ha succeït la discussió parlamentària d'aquesta llei i en el seu transcurs hem vist, sentint-ho molt, però persuadits de què calia subjectar-se a les circumstàncies, el regateig a unes llibertats merescudes, pel motiu d'una oposició egoista i autòcrata.

Era pel Setembre, l'època que ens traspassa al període tardoral, quan la representació catalana portava al seu poble la legislació estructurada a la capital d'Espanya. La seva conjuntivitat, distava molt de l'originalitat que fou creada a Núria i votada, després, unànimament. Hi havien punts essencials, d'una valua considerabilíssima per Catalunya, que restaven negats en la llei aconseguida. Mantes particularitats que per nosaltres eren de cabdal importància, venien anul·lades o esquivades. I el poble ho sabia. Sabia prou bé que li entregaven una correspondència indeguda i no per això deixa de rebre-la amb entusiasme i amb joia conven-

cut de què calia aprofitar l'atorgació que ens feren.

Per l'Octubre, vivíem encara l'agradabilitat que va dur-nos el mes anterior. En aquell trasbals, traspassàrem a un temps pre-electoral, curull d'apassionament polític, i, seguint-se un curs normal arribàrem als jorns finals de Desembre que registren un fet trascendental: la constitució del Parlament català.

La fita de l'any vell — diguem-li així — porta una cosa històrica que pot ésser el fonament indispensable de la reconstrucció d'una terra que suplica millorar el seu estat actual.

No volem descuidar de dir que, malgrat el progrés evolutiu que s'evidencia al poble català, ens planyem de la dissort que en l'as-

pecte social ha tingut la seva llei d'autonomia. En diverses ocasions hem constatat aquesta queixa que les realitats s'afanyen a palesar. La complexitat i la distinció de les grans activitats de Catalunya, requeria plens poders per resoldre's les seves emanacions. La possessió d'aquests en mans del govern central, produirà, comptant amb l'execució d'una bona obra republicana, una tasca lenta i obstaculitzada.

El balanç anyal doncs, no porta pas, per nosaltres, la dosi de concessions que demanàrem amb tota justícia per mitjà d'uns medis legals. Bon tros n'hi manca. Reconeixem, indubtablement, que la devem al règim republicà i que sense la inhiació del què comanava l'ex-rei, no hauria estat possible bastir res, però ço no vol significar que hàgim arribat a l'acabament del camí que va empendre's per generacions pretèrites; ben lluny n'estem. Refer un poble de l'abatiment en què estava el nostre no és refer la vida d'un individu; no és treball simple ni operació senzilla; és acció difícilíssima que posa en joc una multiplicitat de ressorts i esdevé més o menys perfecte segons el grau d'apoi que aquests li ofereixin.

Volguem fer gran la pàtria dels catalans. No li escatimem un futur ple de benaurances i felicitats. Som en l'hora de crear-lo i no podem abandonar-ho. Guiem-nos per la nostra pròpia consciència.

AVIS

Als Corresponsals

Ens permetem recordar novament als nostres corresponsals de la Comarca la conveniència d'avaluar, amb alguna signatura coneguda o amb el segell de l'Agrupació Republicana a la qual perteneixin, tots els escrits que ens siguin tramesos per a llur publicació.

Hem de repetir aquesta advertència, a fi d'evitar que els nostres enemics polítics de la Comarca puguin sorprendre la nostra bona fe periodística amb qualsevol baixa maniobra.

Confiem en què els nostres corresponsals atendran aquest prec; altrament, ens veuríem privats, sentint-ho molt, de no poder publicar les notes que rebem tot sovint.

LA DIRECCIO.